

En genomgång av

Unghögerns bekväma miljöpolitik

*Det här är en snabbgenomgång av MUF:s ”miljörapport” **Den bekväma sanningen**, publicerad i stormarnas decennium, maj 2007.*

Jag inser förstås att det är ett monumentalt igensläende av öppna dörrar att ge sig på MUF:s nyligen presenterade miljörapport som redan från början har samma trovärdighet som om svenska kocklandslaget skulle ge ut en manual om kamelskötsel. Vem som helst inser att de inte har en aning om vad de pratar om.

Ändå är det lovvärt att de ger ut en rapport om miljöfrågan. Den ansträngningen förtjänar att bemötas. Om inte annat därför att rapporten i huvudsak följer de linjer som borgerligheten under överskådlig tid kommer sitta nergrävda vid när miljön – vår ödesfråga – kommer på tal.

MUF är som bekant en fjunigare version av moderaterna. Den som läser igenom moderaternas miljöpolitik (det går ganska fort) ser att det är ungefär samma tongångar, fast med bättre stavning. Så därför har jag ändå gjort en genomgång av unghögerns (fortsättningsvis: muffarna) bekväma verklighetsbild, med utgångspunkt från rapporten *Den bekväma sanningen*. Den säger något, tror jag, om hur djupt moderaternas nya miljöprofil går; ungefär en milimeter ner i Reinfeldts hårbotten.

Sammanfattningsvis ser MUF:s ”blå miljöpolitik” ut såhär:

- Det finns egentligen inga problem.
- Teknisk utveckling kommer lösa problemen, om det mot förmodan skulle finnas några.
- Ekonomisk tillväxt är till sin natur miljöförbättrande.
- Miljö har förresten ingenting med ekosystem att göra, det handlar om hur BNP mår.
- Med stärkt privat äganderätt räddas miljön, om den mot förmodad skulle vara hotad.
- Naturen ska exploateras och omformas.
- Vetenskap ska inte få påverka politiska överväganden.
- Det är bättre med bil än med häst.
- Plastfolie är också bra.
- Skyll dig själv och skit i andra.

Vi tar det väl från början till slut?

1. Inga bekymmer, man är lycklig var dag

”Likt domedagsprofetior påstår miljörelsen oss ständigt om hur nära vi är jordens undergång, att våra naturresurser håller på att ta slut, om hur koldioxidutsläpp och andra utsläpp förorenar vår luft, dricksvatten och miljön som helhet. [...] Verkligheten skiljer sig dramatiskt mot vad miljörelsen vill göra sken av och det finns stor anledning att med tillförsikt se ljusst på framtiden.”

Om detta kan mycket sägas. Men låt mig först av allt klargöra en sak: ”miljörelsen”, vad nu det är, har länge varit rätt ensamma om att högljutt larma om vart vi är på väg. Idag är det dock inte längre så. Det är inte miljörelsen i form av partier och organisationer, som ”vill göra sken” av ”koldioxidutsläpp” och ”jordens undergång”, det är forskarvärlden som skriker högst numera. Med undantag då för den ganska ensamme Björn Lomborg som inte är naturvetare utan ekonom.

Lomborg anges tillsammans med bl a Johan Norberg som källa i rapporten, det är också tydligt vid läsningen. Samma grundläggande naturvetenskapliga missuppfattningar har fortplantat sig in i texten; i sin bok *Världens verkliga tillstånd* skriver Lomborg att ”tillgången av naturresurser ökat” muffarna skriver att ”ny kunskap och teknik gör det också möjligt att kraftigt öka produktionen av vissa resurser.”

Var lite mer noggranna med orden om ni vill tala om naturvetenskap och inte framstå som okunniga. Mängden naturresurser ökar inte, den är rätt konstant, det är bara vår *kunskap om tillgängligheten* som kan öka. Och vi producerar inte naturresurser, vi utvinner och *konsumerar* dem. Sammanblandningen är inte oviktig, eftersom den tyder på ett tankefel. Om en person går till banken och tar ut pengar från sitt sparkonto i tron att hon producerar pengar istället för att konsumera dem, då kommer hon sluta ruinerad.

På samma vis svajar det återkommande gånger, som när muffarna talar om ”människotillverkad energi”. Vaddåförnågot? Hur *tillverkar* man energi?

Det där är anmärkningar i kanten, men de säger ändå något om hur fel det kan bli när kockar skall skriva om kamelskötsel.

Tillbaka till det inledande: forskarvärlden pekar alltså på problem som på lång sikt hotar vår överlevnad och på kortare sikt innebär att miljontals människor tvingas på

flykt, att hela länder och landsdelar blir obeboeliga. FN talar om 150 miljoner klimatflyktingar. Stabil vetenskaplig konsensus råder också kring (bland annat):

- Sedan 1750 har koncentrationerna av CO₂ i atmosfären ökat med 31 procent. De nuvarande koncentrationerna är de högsta på 420 000 år
- Den globala medeltemperaturen förväntas öka med 1,4 - 5,8 grader Celsius mellan 1990 och 2100 vilket förutom en höjd havsnivå på cirka 1 meter de kommande 100 åren, förväntas leda till att ytterligare en miljard människor drabbas av ökenspridning.
- 1990-talet var årtusendets varmaste årtionde.
- Nordafrikas ökenklimat kan sprida sig ända till Spanien och Frankrike.
- Växt- och djurarter försvinner på grund av mänsklig påverkan i en hastighet som överstiger den naturliga med mellan 1 000 och 10 000 gånger.
- Nuvarande tillgångar av ändliga energikällor kommer räcka i 30-100 år. *Förutsatt* att folk i utvecklingsländerna inte gör anspråk på konsumtionsvanor liknande våra.
- 20 procent av jordens befolkningen lider av vattenbrist, det vill säga saknar tillfredsställande mängd vatten till hushåll, jordbruk och industri. Fram till 2015 tror FN att andelen kommer öka till 35%
- Det möjliga uttaget ur jordens fonder- och lagerresurser är begränsat. Idag använder 20% av jordens befolkning 85% av resurserna, de fattigaste 20% lever på 1,3% av resurserna. Skulle alla leva på samma konsumtionsnivå som vi skulle fyra jordklot behövas.
- En tredjedels Sverige huggs ner i regnskogen varje år. Från 1990 till idag har det globala skogsbeståndet krympt med 5%. Årligen försvinner netto 15 miljoner hektar skog, det mesta i de skogar som har högst artrikedom och omvandlar mest koldioxid till syre och biomassa.

Muffarna, Lomborg och Bush är överens om att de här problemen är överdrivna.

Hur lyder då deras argumentation?

2. Teknisk utveckling kommer lösa problemen, om det mot förmodan skulle finnas några

En ansenlig del av rapporten ägnas åt att slå fast att industrialismen har ökat välfärden:

”Det var inte bättre förr. [...] Före industrialiseringen dog människor som flugor därför att de led av en dålig miljö. [...] Tack vare välståndet som industrialiseringen medförde, har livslängden i Västeuropa ökat från 30-35 till 75 år. [...] Uppfinningar som TV:n, radion eller tvspelen har gjort våra liv roligare. Eller ta en sådan sak plastfoliet som har gjort vår mat mycket renare än tidigare.”

En typisk halmgubbe-argumentation. Hitta på en motståndare som inte finns. Vem argumenterar ni emot? Visst har industrialiseringen och (det genom politisk kamp framtvingade) bygget av välfärdsstaten varit fantastisk. Men innebär det att vi därför kan bortse från att industrialiseringen inte byggts på hållbar grund, att den har förbrukat ändliga lagerresurser, tårt på fonder, in-tecknat framtiden och ökat koldioxidkoncentrationen i atmosfären? Om något har en framsida utesluter det då automatiskt möjligheten att det också har en allvarlig baksida?

I princip, menar muffarna, kan alla farhågor och krav på politiska åtgärder viftas undan så länge människan är ”fri att skapa”:

”Domedagen är inte nära och det finns inget som tyder på att vi någonsin kommer att gå den till mötes. Av samma anledning som det inte finns några egentliga begränsningar på människans kunskap, påhittighet och kreativitet finns det praktiskt taget inte heller några begränsningar på jordens resurser. Inte så länge människor lämnas fria att tänka, upptäcka och skapa.”

Om vi ska vara vänliga kan vi kalla det här för en teknikoptimistisk syn.

Teknikoptimister finns av två slag:

- *De som är korkade och slötänkta* och helt enkelt *utgår* från att tekniken kommer lösa allting, även när det innebär att vi in-tecknar framtida möjligheter för att utan ansvarstagande kunna leva loppa idag, att vi riskerar vår överlevnad och orsakar andra människor och annat liv lidande i väntan på den elfte timmens tekniska nödlösning.
- *Den andra sortens teknikoptimister*, dit jag räknar mig, värdesätter också tekniken och människans kreativa förmåga, men menar samtidigt att det är oklokt att utgå från att den alltid kan leverera fungerande lösningar i tid, i synnerhet när det handlar om helt nya lösningar på problem vi idag inte vet hur vi ska hantera (som kärnavfall, artdöd och global uppvärmning).

Den senare gruppen menar att när det handlar om det känsliga ekosystemet jorden – det mest komplicerade system vi känner till (och så vitt vi vet: den enda av sitt slag) – bör försiktighetsprincipen tillämpas. Vi är fortfarande långt ifrån att förstå alla sambanden, vad som ger vad, vilka arter som är beroende av vilka villkor, vad som händer när tröskeleffekter i klimatet uppnås osv. Att leka med klimatet och skjuta över lösningen på framtidens uppfinnare är inte mycket smartare än att köra iväg i en bil utan ratt ”eftersom det sitter en kreativ bilmekaniker i baksätet”. Det går möjligen vägen, men man kan inte vara säker på det och det är med eget och andras liv som insats.

Genomgående gäller att de tekniska lösningar som presenterats på miljöproblemen visat sig vara otillräckliga, enbart skjutit problemen framåt eller skjutit över dem på någon annan eller i vissa fall orsakat nya, värre, problem. Muffarna exemplifierar teknikens under med den gröna revolutionen, ett synnerligen dåligt exempel.

Den ”gröna revolutionen”, mekaniseringen och industrialiseringen av jordbruket, ökade den globala skördeavkastningen med i genomsnitt 2,6% per år mellan 1950-80. Tillräckligt för att hålla jämna steg med befolkningsökningen. Men priset för det har varit högt: en ökad användning av maskiner som drivs av fossila bränslen, odling i stora monokulturer och en förädling av utsädet som gör det mer beroende av konstgödsling, besprutning och konstbevattning. Mellan 1950-80 ökade insatsen av kvävegödsel med 600%, fosforgödslingen med 250% och den konstbevattnade arealen med 70%.

Resultatet i slutändan är att energiinsatsen i jordbruksproduktionen idag ofta är mångdubbelt större än det skördade energivärdet. Mer än 60% av världens årliga vattenförbrukning går till konstbevattning. Konstgödslet resulterar i övergödning (resultat är bland annat den algblomning som bäddar in skärgården i stinkande klägg varje sommar) och den extensiva odlingen leder till erosion som årligen genererar förluster av 10-15 miljoner hektar odlingsmark (bara i Indien beräknas över 36 procent av den konstbevattnade arealen ha förstörts genom jorderosion).

Vi har alltså gjort oss beroende av ett jordbruk som bygger på fossila bränslen, konstbevattning och tillförsel av konstgödsel. Tekniken, den gröna revolutionen, har inte alls klarat av att leverera någon lösning på försörjningsdilemmat, den utgör bara ett tillfälligt svar och har skjutit problemet en liten bit in i framtiden och ut i världssystemets periferi.

Triumferande fastslår muffarna enligt samma röriga tankebanor som Björn Lomborg att ”mat har vi sedan flera år tillbaka i överflöd – överbefolkningen blev aldrig ett problem som miljörörelsen förutspådde.” Skärp er, miljörörelsen har aldrig hävdat att maten i absolut mening skulle ta slut med en befolkningsökning. Det tillsammans påpekan det har gällt förmågan att *hållbart försörja en växande befolkning*. Som det är idag så bygger försörjningen dels på att vi konstant in-tecknar lagerresurser – fossila bränslen och konstgödsel – från jordskorpan, vi tar av våra banktillgångar helt enkelt, och dels på att konsumtionen i praktiken är oerhört skevt fördelad. En genomsnittlig amerikan konsumerar lika mycket som 30 indier.

Åter till den halsbrytande tekniko-optimismen. Muffarna skriver tro-svisst:

”Människans förmåga att använda sitt förnuft har alltid genom årtusenden skapat möjligheter för mänsklighetens överlevnad.”

Människan har överlevt tack vare att vi spritt oss över jorden och fördelat riskerna. Miljöhistorisk forskning pekar på att det många gånger har varit ekologiska orsaker bakom högkulturers plötsliga kollapser. Två exempel:

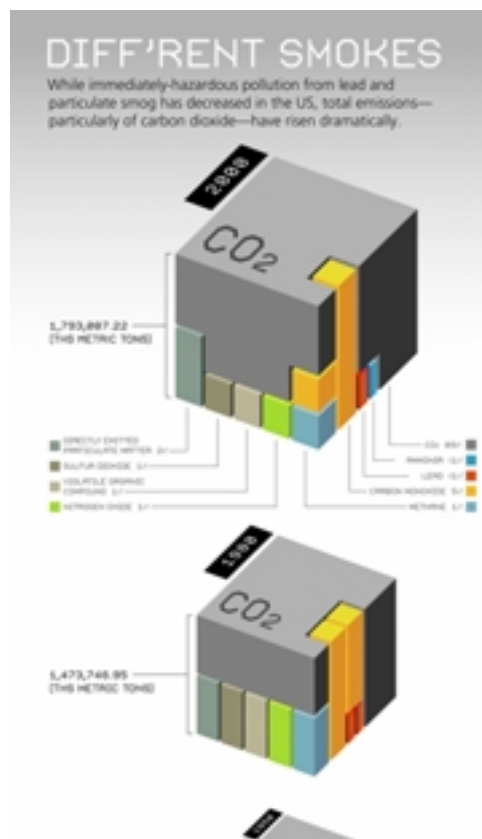
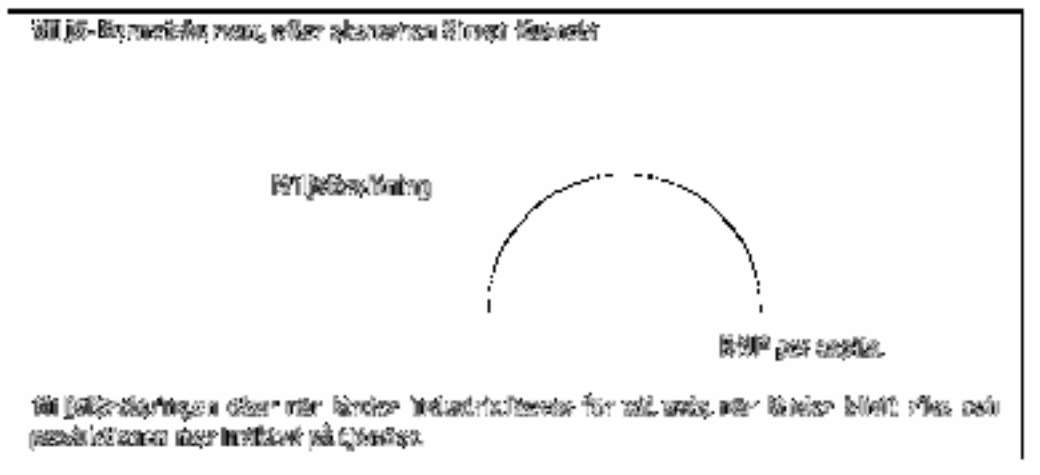
- ”Civilisationens vagga”, flodkulturen i delat mellan Euf-rat och Tigris, gick under när det extensiva konstbevattnings-systemet drabbades av försaltning och jorden blev ofruktbar, processen tog hundratals år och när den väl upptäcktes var det försent att göra något åt saken. Landet fick överges.
- Mayakulturen, som stod vid sin höjdpunkt mellan 300-800 e Kr utvecklade också den ett extensivt jordbruk som försörjde en växande stadsbefolkning. Med tiden växte mayastäderna sig så stora att trycket på jordbruket ökade bortom dess bärkraft, det fanns inte tid att låta jordarna ligga i träda, försaltning och erosion ökade. Runt år 800 försämrades kosthållningen dramatiskt, arkeologerna finner tecken på näringsbrist i tänder och skelett. Också här var det en ekologisk kollaps.

Människan är ofta rätt förnuftig ja, det förnuftet har vi ibland använt för att undvika katastrofer genom att agera i tid. Att inte agera i tid är inte särskilt förnuftigt, och det är vad historien visar: gång på gång har civilisationer funnit sig stå vid oförutsedda återvändsgränder. Uppgång och fall. Idag, nu, är första gången vi har en globalt sammankopplad civilisation. Under tidigare epoker har ekologiska kollapser varit isolerade till enskilda civilisationer, men idag är riskerna oerhört mycket större, för nu sitter vi alla i samma båt och en ohållbar livsstil fortplantar sig jorden runt.

3. Ekonomisk tillväxt är till sin natur miljöförbättrande

”Det finns många som ifrågasätter existensen av en konflikt mellan ekonomisk tillväxt och en bra miljö. De pekar på att exempelvis luft och vatten ofta är renare än fattiga länder. Dessa debattörer gör gällande att i början av ett lands industrialisering kommer ofta miljön att bli sämre, men i takt med att massorna får en bättre levnadsstandard kommer fler att ha råd att sätta förbättringar i miljön i första hand. De kommer att ändra sina prioriteringar.”

Det här är en klassisk argumentation, Simon Kuznets sensuella kurva:

Ökande miljöpåverkan är bara en övergående fas i ett lands industrialisering, menar Kuznets och muffarna. I takt med en stigande BNP per Capita blir produktionen renare och vid tillräckligt hög BNP blir ”miljöförslitningen” fantastiskt nog åter noll. Om detta finns några ting att säga:

- 1) Även om faktorutsläppen per produkt minskar med renare produktionsprocesser, så ökar – så länge vi inte skiftar prioriteringar och konsumtionsmönster – hela tiden den *totala* konsumtionen, vilket innebär att den totala miljöpåverkan fortsätter att öka. Det är vad som sker idag på de flesta områden. Vägtrafiken är ur en del aspekter renare än för 30 år sedan, med

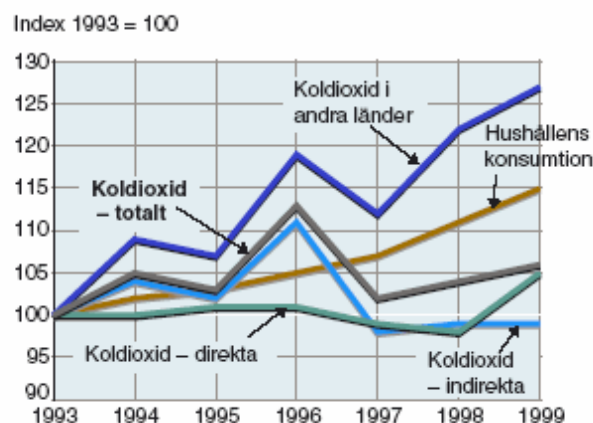
katalysatorer som gör att utsläppen av närförorenande partiklar minskar. Samtidigt ökar den totala vägtrafiken och koldioxidutsläppen fortsätter att växa okontrollerat.

2) Visst har de industrialiserade länderna varit ganska duktiga på att stänga ner smutsiga industrier, minska försurning och sätta katalysatorer på bilarna. Samtidigt konsumerar vi ungefär samma saker som tidigare, i större mängd, men nu *importerar* vi produkterna istället. Vi har lyckats med att skjuta de miljöpåverkande effekterna av vår konsumtion bortom vår horisont. Vi har *exporterat konsumtionens baksida*. Inte direkt en globalt hållbar lösning.

Ett exempel: Asien och Latinamerika har fått sina färskvattenindex halverade från 1970 fram till idag. Även Nordamerikas färskvattensindex har minskat, men bara med 15%. Detta trots att amerikanens ekologiska fotavtryck är 6 gånger så stort som den genomsnittlige asiatens och latinamerikanens. Orsak? Länderna i Asien och latinamerika odlar vattenintensiva grödor till de amerikanska och europeiska marknaderna. Vår konsumtion fortsätter att öka trycket på *deras* miljö.

På samma vis ligger det till med när svenska regeringen slår sig för bröstet med att vi minskar våra koldioxidutsläpp så bra och när Reinfeldt hävdar att det är Kina som borde skärpa sig och inte vi. De svenska hushållens koldioxidutsläpp sker i allt högre utsträckning i andra länder:

Diagram 1. Utveckling av hushållens konsumtion mätt i miljoner kronor jämfört med deras koldioxidutsläpp

Tabell från SCB 2003:3

Muffarna hävdar att miljörelsen är motståndare till ekonomisk tillväxt. Återigen: en ren halmgubbeargumentation. Vad vi säger är något annat: att tillväxt inte, som

idag, får uppfattas som en *överordnad målsättning*. Tillväxtens innehåll måste diskuteras. Vad för sorts konsumtion är det som ökar? Är det en konsumtion som kräver mycket insatsvaror, som förbrukar ändliga resurser, som överutnyttjar flödesresurser, är den energiintensiv? Eller är det en resurs- och energisnål konsumtion, t ex internetjänster? Det finns - ur miljöperspektiv - tillväxt som kan vara bra och tillväxt som kan vara dålig. Det *enda sättet*, emellertid, att garantera att vi inte får en fortsatt tillväxt av det slag som överförbrukar miljöutrymme eller naturresurser, det är genom skatter, planering eller regleringar som styr produktionens inriktning.

Det är det här muffarna är rädda för och dylika samhällliga åtgärder avskrivs som kollektivism:

"Eftersom statens uppgift är att skydda oss medborgare, är det då inte också sant att staten bör reglera och beskatta industrins och individers skadliga aktiviteter? [...] Nej. Bakom denna invändning vilar alltså kollektivism. De som kommer med denna invändning glömmer emellertid bort att människan inte är ett kollektiv. Vi är inte som ett korallrev. Den enskilde individen ska inte betraktas som en "cell" av en större "organisk" helhet: mänskligheten. Människor är självständiga individer som bör erkännas och behandlas som sådana."

Nu når vi fram till muffens ideologiska kärna. *Alla* åtgärder som innebär regleringar eller inskränkningar av den enskildes fria manöverutrymme måste avvisas, menar muffarna, även om sådana åtgärder är nödvändiga för att förändra vårt gemensamma beteende:

"Om miljontals människor, som inte handlar i samverkan, tillsammans släpper ut föroreningar som är skadliga för människor, då utgör det inget skäl för att börja reglera eller beskatta den enskilde individen för dennes försumbara och därför helt ofarliga bidrag. Statens uppgift i ett fritt samhälle är att skydda våra rättigheter - inte att systematiskt kränka dem."

Här framträder den muffska liberalismen i hela sin ideologiskt konsekventa och dödsföraktande prakt. I slutändan, efterom resonemanget faller på sin egen frånvaro av sunt förnuft, blir argumentationen moralisk:

"Följaktligen anser vi inte att det är berättigat med skatter och regleringar som tvingar individen till att "kompensera" för de skador som endast är det

aggregerade verket av miljontals enskilda individer. Det vore att döma henne för att hon utgör ett aggregat av miljontals individer. Det vore nämligen att straffa individen för brott som hon inte har begått. Att göra detta är uppenbart orättvist och omoraliskt. Sådan är kollektivismen.”

4. Med stärkt äganderätt räddar vi världen

Eftersom muffarna avfärdar alla former av miljöstyrning, regleringar och beskattning som en ”omoralisk” och ”systematisk kränkning” så undrar man ju vad alternativet är. Svaret, är inte helt oväntat, stärkt äganderätt.

Det bästa sättet att rädda miljön, som alltså inte är hotad, är att hägna in och dela upp jorden i tydligt definierade äganderätter. ”Odefinierad äganderätt leder till miljökatastrofer” skriver MUF men ”som ägare är du mån om att förvalta dina ägodelar väl”, detta eftersom ”en hund som inte sköts vinner inga priser på utställningen” och ”en åker som inte odlas går inte att skörda.”

Jag har tidigare skrivit om äganderätt, miljö och ”allmänningarnas tragedi” här: approximationer.blogspot.com/2006/11/allmningarnas-triumf.html.

Starkt sammanfattat: Ja, genom att hägna in och definiera enskilda ägare till allting, inklusive luft och vatten, kan man prissätta miljöförstöring, men samtidigt får vi en värld där tillgång till grundläggande resurser som vatten och luft är begränsade efter betalningsförmåga. En mer sympatisk, och för majoriteten av oss; bättre, lösning är att genom lagstiftning och prisverktyg förhindra nedsmutsning och garantera jämlik tillgång åt alla.

I Muffarnas värld blir det såhär istället:

”Nyttjanderätt är ett sätt att tillämpa äganderätt, det används i flera länder där annars risk för vattenbrist skulle råda. Jag köper en rätt att nyttja vattnet, med krav på att det ska innehålla en viss kvalitet och mängd. Då föroreningar uppstår är statsmakten som sålde mig nyttjanderätten skyldig att åtgärda utsläppen eller betala mig vite. Då föroreningar uppstår är statsmakten som sålde mig nyttjanderätten skyldig att åtgärda utsläppen eller betala mig vite. På motsvarande sätt skulle även luft kunna inbegripas av dem som nyttjar frisk luft. Alla är beroende av frisk luft men stora aktörer som använder den friska luften kan köpa nyttjanderätter och ställa krav på att den ska vara frisk.”

Det är inte så bra svenska här, men jag tror att man skall läsa texten såhär, även om det verkar helt absurt: den som behöver mycket frisk luft (den som andas mycket?) kan köpa en nyttjanderätt och kan då ställa krav på staten att få frisk luft. Den som andas lite kan köpa en liten nyttjanderätt och den som inte har något emot att andas smutsig luft kan låta bli att köpa en nyttjanderätt.

Det resonemanget kan ju få stå okommenterat.

Att äga gemensamt är farligt, menar muffarna eftersom det leder till ansvarslöshet:

”Även kärnkraftverket i Tjernobylikatastrofen saknade en ansvarsfull ägare när det delades lika som en av Sovjets gemensamma tillgångar. De som skötte kraftverket blev mer utav förvaltare som rättade sig efter vilka order och skötselråd som kom uppifrån. Med en inställning om utifall något går fel är det inte deras orsak.”

Det får en ju att undra hur högern kan leka med våra liv och rösta för den svenska statsägda kärnkraften, som ”delas lika” som en av våra ”gemensamma tillgångar”. Vilket, alltså, bevisligen, är farligt.

Bäst i stycket om ägande är en revolutionerande omskrivning av tillståndet på den amerikanska kontinenten när europerna kom dit och claimade landet:

”Genom att vara först ut och göra anspråk på något som inte ägs av någon kan äganderätten också tillfalla dig. Jämför med nybyggarnas kolonisering av Amerika och utdelning av jordlotter eller inmutningar av guldgrävare.”

Först ut, indeed.

5. En ny definition på miljö: BNP

En stor del av muffarnas rapport går ut på att misstänkliggöra miljörelsens egentliga avsikter. Till en av miljörelsens många dubiösa verksamheter hör bedriften att ha fått miljöbegreppet till att handla om ”naturen i största allmänhet”:

”Miljörelsen har förvrängt innebörden av miljöbegreppet. När vanliga människor tänker på miljön tänker vi på vår omgivning och våra levnadsförhållanden. oss. [...] Men det är inte i denna mening som miljörelsen använder miljöbegreppet. [...] För att få vår uppmärksamhet

börjar de ofta sin diskussion genom att syfta på människans miljö. Men sedan går de raskt vidare till att börja tala om naturen i största allmänhet.”

Ja, varför är det egentligen så viktigt för miljörörelsen att tala om ”naturen i största allmänhet”? Kanske därför att det *inte går*, om man är hyfsat seriöst lagd, att tala om miljön enbart som delmängder. Ekologi är läran om samspelet mellan biotiska och abiotiska system. Ett ekologiskt system är en *helhet*, där de ingående komponenterna är kaskadkopplade. Även om vi utgår från ett antropocentriskt perspektiv – vilket inte är orimligt, eftersom vi är människor – är det därför nödvändigt att sätta in människan i sitt sammanhang: det ekologiska kretsloppet.

Muffarna önskar gå en helt annan väg och vill helst tänka bort *hela det ekologiska sammanhanget* från miljöfrågan. Ja, överhuvudtaget borde ”miljö” omdefinieras, skriver muffarna från att handla om, tja, miljö, till att handla om materiell välfärd:

”Att leva under materiell fattigdom är att leva i en, för människan, dålig miljö. [...] Och eftersom ekonomisk tillväxt är det enda som kan göra slut på fattigdomen, råder det ingen som helst konflikt mellan en bra miljö och ekonomisk tillväxt.”

Alltså: eftersom miljöbegreppet inte borde handla om ”naturen i största allmänhet” utan om BNP så råder det ingen konflikt mellan en växande BNP och miljön eftersom *en bra miljö är samma sak som en stor BNP*. En fantastisk lösning på dilemmat.

Appropå att omdefiniera ting. Se här ett generalangrepp på miljörörelsens mytspridning om koldioxiden:

”Lägg märke till att miljörörelsen har gjort en liknande sak beträffande föroreningsbegreppet; numera räknas bland annat koldioxid - ett ämne som gör allt liv på jorden möjligt - som en ”luftförorening”.

Att koldioxid ”är ett ämne som gör allt liv på jorden möjligt,” är ingen epokgörande upptäckt, men grattis till godkänt i Biologi A. En ”förorening” är den vedertagna benämningen på ett ämne som förekommer i för hög koncentration på fel plats. Ett och samma ämne kan vara positivt när det förekommer på en viss plats eller i en viss mängd medan det i en annan mängd eller ett annat sammanhang räknas som en förorening. Det är alltså inte orimligt att kalla koldioxidutsläppen för en förorening även om jag tror att de flesta faktiskt inte gör det utan helt enkelt talar om koldioxid som en växthusgas. Räcker gott.

6. Miljörörelsens egentliga avsikter och den dumma naturen

På 1600-talet formulerade Sir Francis Bacon en av vår civilisations mer självdestruktiva grundteser:

"Naturen måste besegras och undertryckas, vi måste rentav rubba hennes grundvalar."

I muffarnas obefintligt uppdaterade världsbild lyder det:

"Människan måste exploatera och forma om naturen efter hennes behov och syften, för att hon ska överleva."

Det är väldigt macho. Naturen skall undertryckas, besegras, exploateras. Tankemodellen har orsakat mycket skada, helt enkelt därför att den många gånger har lett till att vi sågat av den gren vi suttit på. Idag har vi, med vetenskapens och "miljövännernas" hjälp, börjat inse att det bara är om människan använder naturen på ett hållbart sätt som vi, jämlikt, kan överleva på sikt. Ett hållbart utnyttjande av begränsade naturresurser och begränsat miljöutrymme innebär att vi använder naturen på ett sådant sätt att andra människor kan använda den i samma omfattning utan att det innebär en fara för dess fortbestånd, eftersom *naturens överlevnad är basen för vår överlevnad*, eftersom vi inte står utanför utan är en del av naturen. Vare sig vi vill eller inte.

Precis den hållningen har miljörörelsen. Vilket föranleder muffarna att mena att miljörörelsen har en *"motbjudande attityd gentemot mänskligt liv"* och *"vill mänskligheten illa."* Ett exempel på denna människofientliga ondskas är miljöpartiet som "anser att allt liv har ett värde i sig, oberoende av dess nytta för människan". En problematisk hållning, enligt MUF.

Om liv i sig har något inneboende värde, det är en filosofisk diskussion. Den kan man föra länge och argumentera för eller emot om det fanns något som helst värde med livet på jorden innan människan dök upp, eller om den precis lika gärna i all evinnerlighet hade fått vara lika död som, säg, månen.

Att miljöpartiet i den filosofiska diskussionen har landat i att liv *har* ett värde i sig, innebär (förstås!) inte att miljöpartister "vill mänskligheten illa." Att muffarna verkar

ha kommit fram till att liv *inte* har ett värde i sig, behöver inte heller innebära att MUF vill någon illa, även om det låter mest som lite tråkig världssyn. Är ni helt lyckliga?

7. Skyll dig själv och skit i andra

En särskilt fin del av den muffska rapporten vurmar för att förorenande företag inte skall straffas för hårt om de råkar förorena lite:

”När det kommer till att straffa ett företag får man inte straffa dem på ett orimligt sätt. Det måste vara i proportion till brottet. Det bör alltså i första hand handla om att kompensera för skadorna och om att kanske installera ny och bättre teknik (om och när sådan finns att tillgå). Straffen får inte resultera i att industrin helt förstörs eller måste tvingas stänga ned. Principen här är att lite, om än "smutsig", industri är bättre än ingen alls. Det råder ingen tvekan om att industrin har gjort betydligt mer nytta än skada för oss - trots alla utsläpp. Inte bara har, som vi har sett, åtskilliga miljoner, om inte miljarder, industrin att tacka för sin överlevnad. De har också, som vi vet, deras goda levnadsstandard att tacka industrin för.”

Detta för det första, men det blir ännu bättre. Muffarna menar nämligen att det finns en "etableringsprincip", som ger industrier rätt att "generera utsläpp" och som gör att vi andra "inte har rätt att stämna dem för eventuella skador". Ta vara på den här guldklimpen och vårda den väl, det här är klassförakt i högform:

”Om ett industriområde etablerade sig vid ett område först, då har också industrin etablerat en rätt att generera utsläpp. De som flyttar dit, medvetna om detta, har ingen rätt att tvinga bort industrin eller stämna dem för eventuella skador. Genom att frivilligen flytta dit under dessa omständigheter gick de med på att också leva under dessa omständigheter. [...] Det är därför som den relativt dåliga luften i storstäderna inte är något som man kan eller bör lösa genom omfattande skatter och regleringar. Att det är sämre luft i städerna är helt enkelt en sak som man får leva med. Du har ingen rätt att förbjuda alla andra som bor i städerna från att t ex köra mycket bil. Om man inte gillar den dåliga luften i storstäderna då får man helt enkelt flytta till andra städer med bättre luft eller ut på landet.”

Läs det igen och fundera på var de här människorna bor. Hur deras världsbild ser ut, vilka föreställningar de har om hur det fria valet ser ut i praktiken. De flesta av oss har inget fritt val. Vi kan inte köpa villor i trädgårdsstäder, vi kan inte välja att

bosätta oss ”på landet” där det är renast luft, vi bor i städer för att det är där vi kan få jobb. Arbetarklassens bostadsområden ligger genomgående närmast de smutsiga industrierna och de bullrande motorvägarna.

8. Att undvika verkligheten

Det här var huvuddragen i MUF:s miljörapport, författad mitt i ovädrens årtionde. Nu ångrar jag lite att jag satte av tiden för att göra den här genomgången, eftersom jag inte läste hela rapporten innan jag började skriva var jag inte medveten om att den avslutande rapportdelen uppenbarligen tillkommit i någon form av påverkat tillstånd. Om det orsakats av knark, klassindoktrinering eller ruset efter en lyckad aktieaffär vet jag inte... men det är ju helt värdelöst att seriöst försöka bemöta någonting som är så totalt kocko att det är svårt att ta på allvar.

Dessutom: vad som är mest framträdande i den ”blåa miljöpolitiken” är undvikandet av de verkliga frågorna. Hur MUF förhåller sig till nödvändiga omläggningar av konsumtionsmönster, och radikalt minskade koldioxidutsläpp (80% för Sveriges del) för att hindra den globala uppvärmningen diskuteras inte alls. Men får man tolka de kryptiska antydningarna i slutkapitlet så menar muffarna att klimathotet i huvudsak är en politisk konstruktion:

”Det är viktigt att vetenskap och politik hålls åtskilda. [...] För att rätt beslut skall kunna fattas krävs att en bred och rättvisande bild presenteras för politikerna och väljarna. Där finns det anledning att tro att det brister när det gäller hotet om en global uppvärmning.”

På det hela taget var det här inte en miljörapport alls, utan hade mer karraktären av en ärkeliberal missilramp laddad med skit.

Appropå explosiv dyngspridning, min personliga favorit från hela mischmaschet är den rörande detaljerade genomgången av hästskjutsarnas ämnesomsättning i sekelskiftets New York, presenterad i syfte att argumentera mot alla dem som vill ersätta massbilismen med ridning:

”Bilens föregångare och inte minst tidigare modeller av bilar ställde emellertid till med långt värre miljöproblem än vad vi kan föreställa oss. [...] Statistik från New York år 1900 visar att hästar smutsade ned stadens torg och gator med mer än 1 000 ton spillning och 200 000 liter urin varje dag. Varje år tvingades myndigheterna forsla bort över 15 000 döda hästar från gatorna som orsakade sjukdomar. Andelen som dog av skenande hästar eller blev

avkastade i trafiken beräknas vara ungefär tio gånger större än den andel som omkommer i trafiken i dag.”

Jag lovar, jag ska genast sluta argumentera för hästkjutsar. I gengäld kan ni väl anstränga er lite grann nästa gång ni skriver en rapport. Ok?